

ת"פ 54812/01/20 - מדינת ישראל נגד ילנה סטרובינסקי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 54812-01-20 מדינת ישראל נ' סטרובינסקי

כבוד השופט אליאנא דניאלי	בפני
המאשימה	
מדינת ישראל	
נגד	
הנאשמת	ילנה סטרובינסקי

גזר דין

הנאשמת נותנת את הדין בגין תקיפתם של 5 תינוקות, בני 8 חודשים ועד שנה ו-7 חודשים במועד האירועים, עליהם הייתה אחראית במסגרת עבודתה כסייעת בגן הילדים "מאשה והדב" בפתח תקווה.

מהחלק הכללי בכתב האישום המתוקן עולה כי בין השנים 2015 - 2018 או בסמוך, טיפלה הנאשמת יחד עם סייעת נוספת, אינה סקיבנקו, בגן הילדים, בקבוצת תינוקות בטווח הגילאים שבין 3 חודשים ועד שנה וחצי, ובהם ג.ג. ילדת אוקטובר 2016, ד.ד. ילדת 2017, ה.ה. ילדת ספטמבר 2017, ו.ו. ילד יולי 2017 וח.ח. ילדת יולי 2017 (להלן יקראו הפעוטות בהתאמה - ג', ד', ה', ו' וח').

במהלך התקופה הרלבנטית, בהזדמנויות רבות ושונות במהלך עבודתה בגן הילדים ובהיותה אחראית עליהם, תקפה הנאשמת את התינוקות וגרמה להם למכאוב, כדבר שבשיגרה. בין היתר, אחזה בזרועם בכוח והרימה אותם עד שרגליהם ניתקו מהרצפה, הטיחה אותם בחוזקה בטרמפולינות או על הרצפה, דחפה אותם והניחה שמיכות על ראשיהם וגופם תוך שהיא מקשה עליהם לזוז ולנשום, ונענעה בחוזקה את הטרמפולינות, הכל כמפורט באישומים שלהלן.

מעובדות האישום הראשון עולה כי ביום 14.5.18 בסמוך לשעה 11:40, ניגשה הנאשמת לז' אשר ישב על הרצפה ושיחק בצעצוע. היא נטלה את הצעצוע מידי והשליכה אותו ארצה. לאחר מכן, הרימה את ז' באגרסיביות והושיבה אותו בחוזקה בטרמפולינה.

מיד לאחר מכן ניגשה הנאשמת לג', חטפה מידיה צעצוע עשוי ספוג, הכתה באמצעותו בישבנה של ג', משכה בידה עד שרגליה ניתקו מהרצפה והניחה אותה בחוזקה על הרצפה.

כעבור דקות ספורות ניגשה הנאשמת כשבידה הימנית קערת מרק אל ח', אשר ישבה אותה על הרצפה. היא הרימה בידה השנייה את ח' באוויר, בעודה אווזת בזרועה השמאלית בלבד, ולקחה אותה אל הטרמפולינה, תוך שח' מיטלטלת באוויר משך 6 שניות.

בסמוך לשעה 12:30, אחזה הנאשמת בזרועו השמאלית של ו', הרימה אותו מזרועו בלבד, והניחה אותו בחוזקה על הרצפה. בהמשך, אחזה בידו הימנית, הרימה אותו מידו כך שרגליו ניתקו מהרצפה, והניחה אותו בחוזקה על הרצפה, כך שנפל עם פניו על הרצפה.

בסמוך לשעה 12:51 ישבה הנאשמת בסמוך לטרמפולינות בהן שכבו ה' ו-ו'. הנאשמת נענעה את הטרמפולינה בה שכב ו' באמצעות רגלה בחוזקה, באופן שראשו של ו' הטלטל בחוזקה קדימה ואחורה במשך 10 שניות.

בהמשך כיסתה סקיבנקו את הטרמפולינה בה שכבה ה' בשלוש שמיכות, ללא הותרת פתח אויר, והנאשמת נענעה באמצעות רגלה את הטרמפולינה כשכל גופה של ה' מכוסה, משך 8 דקות, כשהיא צופה בטלפון הנייד שלה.

מעובדות האישום השני, עולה כי למחרת, ביום 15.5.18 סמוך לשעה 11:37, בעת שהאכילה את אחד התינוקות, דחפה הנאשמת בחוזקה באמצעות ידה את ד', ועקב כך נפלה ד' ארצה. כעבור מספר דקות, לאחר שד' נעמדה על רגליה, דחפה אותה שוב הנאשמת באמצעות ידה, ועקב כך נפלה ד' ארצה ובכתה. לאחר מכן, אחזה הנאשמת בחוזקה בידה של ד' ומשכה את ידה לכיוון הרצפה במטרה למנוע ממנה לקום, תוך שד' בוכה.

סמוך לשעה 12:31, אחזה הנאשמת בכוח בזרועו הימנית של ו', הרימה אותו מזרועו כך שגופו נותק מהרצפה והיטלטל באוויר, והניחה אותו בחוזקה על הרצפה כך שהפעוט נפל עם פלג גופו העליון ועם פניו על הרצפה.

כעבור מספר דקות, בעת שהתינוקות ה' ו-ו' שכבו בטרמפולינות, כיסתה הנאשמת בשמיכה עבה את גופם וראשם, ללא הותרת פתח אויר. הנאשמת נענעה בחוזקה את הטרמפולינות בעודה צופה בטלפון הנייד שלה, והתינוקות נותרו מכוסים באופן המתואר במשך כשעה וחצי.

בהתאם לעובדות האישום השלישי, יום למחרת, ב-16.5.18 בשעה 11:33 או בסמוך, בעת שהאכילה את אחד התינוקות ששכב בטרמפולינה, דחפה הנאשמת באמצעות ידה את ו' שעמד בסמוך, ועקב כך נפל ו' ארצה.

באותו מועד בשעה 12:46 בעת שה' ו-ו' שכבו בטרמפולינות, כיסתה הנאשמת את ראשם וגופם בשמיכה עבה, ללא הותרת פתח אויר, ונענעה את הטרמפולינות בחוזקה באמצעות רגלה. הפעוטות נותרו מכוסים כך משך כ-50 דקות.

בהמשך, בסמוך לשעה 13:51, לאחר שה' ו-ו' הסירו את השמיכה מעל ראשם, כיסתה הנאשמת בשנית את ראשם וגופם, ולאחר מכן נענעה בחוזקה באמצעות רגלה את הטרמפולינות משך מספר דקות. בשעה 14:03, לאחר שה' ו-ו' הסירו שוב את השמיכה מעל ראשם, נטלה הנאשמת את השמיכה וכיסתה באמצעותה את ראשה וגופה של ה' תוך שהידקה את השמיכה תחת בסיס הטרמפולינה, ללא הותרת פתח אויר, ומבלי שניתן היה להיזז את השמיכה משך כ-35

דקות.

בגין מעשים אלו, בהם הודתה הנאשמת, היא הורשעה במסגרת הסדר טיעון ב-3 אישומים, כאשר בכל אחד מהאישומים הורשעה בריבוי עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי בניגוד לסעיף 368ב(א) סיפא בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

במסגרת ההסדר, אשר גובש לאחר הליך גישור שהתנהל בפניי, ובמסגרתו צפיתי מספר פעמים בסרטוני מצלמות האבטחה שהיו מותקנות בגן הילדים, הופנתה הנאשמת לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, והמאשימה ביקשה כי יערכו תסקירי נפגע בעניינם של התינוקות שהוזכרו לעיל. כן הוסכם כי סרטוני מצלמות האבטחה יוגשו לעיוני כחלק מהראיות לעונש.

המאשימה הבהירה כי עמדתה למאסר ממש, כשההגנה חופשיה בטיעוניה.

תסקיר שירות המבחן

התסקיר בעניינה של הנאשמת מלמד כי הנאשמת בת 36, נשואה ואם לשתי בנות צעירות, עלתה ארצה בשנת 2012. לדבריה היא בעלת תעודת בגרות מלאה ותואר ראשון בחינוך והוראה, אך היא לא עבדה בתחום. בחודש מאי 2014 השתלבה כסייעת בגן בו בוצעו העבירות. כיום היא עובדת בניקיון בתים, ומתארת קושי לחזור לתפקוד תעסוקתי מלא, לאחר שלטענתה במשך כחצי שנה לאחר מעצרה לא יצאה מביתה ושקעה בדיכאון. הנאשמת ללא עבר פלילי או תיקים פתוחים נוספים, גדלה בבית נורמטיבי וניהלה אורח חיים נורמטיבי.

הנאשמת סיפרה כי ההתנהלות האלימה בגן נחשפה לאחר שהיא מצאה תינוקת שמותה נגרם בגן, יסמין וינטה ז"ל, ללא רוח חיים במיטתה.

ברקע ביצוע העבירות תיארה מחסור בסייעת שלישית לאורך כל תקופת העסקתה, בניגוד לתקן. לדבריה, ביקשה לרצות את מנהלת הגן ולעמוד בכל המשימות שהוטלו עליה מבלי לבטא את מצוקותיה סביב העומס. כן תיארה כי בזמן העבירות פעלה בניתוק רגשי, כשלדבריה, רק אחרי שצפתה בסרטוני האירועים, הבינה כי ביצעה עבירות. לצד זאת הדגישה כי לא התכוונה לפגוע בקטינים.

הנאשמת קיבלה אחריות מלאה למעשיה וביטאה בוושה, צער, חרטה ואמפתיה לקטינים הנפגעים ובפרט להוריהם. היא גילתה הבנה באשר לחומרת המעשים והשלכותיהם על מצבם הרגשי של הקטינים לטווח ארוך, ומסרה כי נוכח דברים אלו, אין בכוונתה לשוב ולעבוד עם ילדים.

עוד התייחסה הנאשמת לתחושות כעס ושאט נפש כלפי עצמה וקושי להבין את המקור למעשים, והדגישה תפיסתה את עצמה כאשה שבחרה במקצוע מתוך אהבה לילדים.

בהתייחסה לאווירה בגן, מסרה כי מעולם לא הבחינה בהתנהלות אלימה מצד הצוות כלפי הפעוטות. היא תיארה כי מאז מותה של יסמין היא חווה פלאשבקים של דמותה, מחשבות אודות מעשיה, חוסר תאבון, היעדר שינה בלילות ותנודות במצב הרוח. מחשש לסטיגמה חברתית לא פנתה לטיפול פסיכולוגי.

לאור ההתרשמות כי הנאשמת סובלת ממצוקה נפשית ניכרת ומנזקקות טיפולית בולטת, הוסברה לה חשיבות הפנייה לאבחון פסיכיאטרי ולטיפול פסיכולוגי, והיא ביטאה הסכמה ותיאמה תור לאבחון. היא ביטאה הבנה כי עליה לשאת בתוצאות מעשיה, אולם הביעה חשש כי מאסר בפועל יפגע במצבן הרגשי של בנותיה, וביטאה תקווה כי תוכל לרצות עונשה בעבודות שירות ולהמשיך בקשר טיפולי עם שירות המבחן ובמעקב פסיכיאטרי.

בעלה של הנאשמת תמך בדבריה אודות הקושי להתמודד במסגרת עבודתה עם טיפול במספר רב של ילדים תחת לחץ, כשהנאשמת התקשתה לעמוד במשימות הטיפול בכולם במקביל. כן מסר כי הנאשמת סובלת ממצב רוח ירוד, חרדות והיעדר תאבון, וביטא דאגה רבה ממצבה. לצד זאת תיאר את תפקודה ההורי המסור והיותה דמות חיובית ומשמעותית לבנותיהם.

שירות המבחן התרשם מנאשמת אינטליגנטית, בעלת מערכת ערכים בסיסית נורמטיבית, אשר תפקדה לאורך השנים באופן תקין, עד לביצוע העבירות. עוד התרשם שירות המבחן מפער משמעותי, אותו מתקשה הנאשמת להבין, בין הערכים, הדפוסים ואופן התפקוד התקין לבין התנהלותה בעת ביצוע העבירות. להערכת שירות המבחן הנאשמת פעלה מתוך רצון לרצות ולעמוד במשימות שהוטלו עליה, כשתפקדה תחת לחץ ותוך ניתוק. ניכר כי היא שרויה כעת במצוקה רגשית סביב התמודדותה עם ביצוע העבירות והשלכותיהן.

שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להתנהלות אלימה בעתיד היא נמוכה, ומידת החומרה הצפויה של תוצאות האלימות במידה ותחזור לבצע עבירות, צפויה להיות נמוכה אף היא.

בסייפת התסקיר צוין כי שירות המבחן מודע לחומרת העבירות ולעמדת המאשימה באשר להטלת עונש מאסר בפועל, וצוינה התלבטותו בהמלצה לענישה. מחד, חומרת העבירות, הימשכותן והפגיעה הקשה בחסרי ישע, ומאידך, העובדה כי הנאשמת אינה מאופיינת בדפוסים אלימים מושרשים, מביעה הבנה וחרטה כנה ומגלה נכונות להשתלב בהליך שיקומי. כן לקח שירות המבחן בחשבון את מצבה הנפשי הרעוע ואת הערכתו כי עונש מאסר בפועל עלול להחמיר את מצבה ולפגוע בסיכוייה להשתלב בהליך טיפולי מעמיק.

לפיכך, המליץ בסופו של דבר להעדיף אפיק שיקומי טיפולי הכולל העמדתה בצו מבחן למשך שנה וחצי והטלת עבודות שירות ברף הגבוה, לצד מאסר על תנאי מרתיע ופיצוי לנפגעי העבירות.

תסקירי נפגעי עבירה

במסגרת הראיות לעונש, הוגשו לבית המשפט תסקירי נפגעי עבירה של שלושה קטינים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיה

של הנאשמת. ב"כ המאשימה ציינה באשר להוריו של הפעוט ח', כי הם ביקשו שלא להגיע לדיון בבית המשפט ואף שלא לערוך תסקיר נפגע בעניינם, נוכח הקושי לשתף בנושא. נאמר בשם האם כי היא עברה הליך רפואי לאחר גילוי האירועים, וכי ההורים עברו תקופה קשה ומורכבת, אשר כללה חרדות ובחינת בחירותיהם בהקשר של הבאת ילדים לעולם.

תסקירה של ג' מלמד כי עסקינן בקטינה ילידת 2016, אשר שהתה בגן מגיל 8 חודשים. היא בת בכורה להוריה, ואחות לשני אחים צעירים יותר כיום, בת למשפחה מלוכדת וחמה.

מדברי האם עלה כי ההורים לא חשדו כי ננקטת אלימות כלפי בתם, וכי כאשר הבחינו בחבלות על גופה, ניתנו הסברים משכנעים על ידי הצוות. גם לאחר חשיפת מעשיהן של הסייעות בגן, ובכללן הנאשמת, לא העלו בדעתם כי גם בתם הותקפה.

ההורים התקשו לעכל את דבר הפגיעה, וגם כיום מעדיפים שלא לדבר עליה, ולו ביניהם. לתחושתם, גם מבחינת בתם התקופה בה שהתה בגן, "נמחקה" מזיכרונה.

אשר להשלכות הפגיעה על ג', הרי שלאחר חשיפת המעשים חלה רגרסיה במספר תחומים, ובהם העובדה כי היא כבר אינה נהנית מאוכל, אוכלת כמויות מזעריות, וניזונה מבקבוק עד גיל מאוחר. כן נדרש להושיבה מאז ועד עתה, בהיותה כמעט בת 5, על ברכי צוותי הגנים בהם ביקרה, על מנת להאכילה, אחרת היא מסרבת לאכול.

צוין עוד כי עד גיל שלוש וחצי לערך, הייתה ג' תלותית, התקשתה לגשת לאחרים, ורצתה כל העת את קרבת הוריה וכי אלו יחזיקו אותה על ידיהם.

עם זאת, בהמשך חלפה התופעה וכיום ג' היא ילדה חברותית הסוחפת ילדים אחרים.

ג' ישנה היטב אך מאז חשיפת הפרשה חוששת מהחושך, והיא אינה מתכסה בשמיכה גם בקור עז.

עורכות התסקיר ציינו כי בהתאם לפסיקה, קטינים שעוברים טראומה חווים רגרסיה, קשיי שינה ואכילה, וייתכן שההתנהגויות שצוינו לעיל מקורן בטראומה אותה חוותה ג' בגן.

הרושם הוא כי הפגיעה בקטינה הותירה את הוריה המומים. האם חשה כי גורלה עלול היה להיות כגורלה של יסמין ז"ל, וכי עקב כך היא מתקשה להענישה או לסרב לרצונותיה, וההורים חשים צורך מתמיד לפצותה בגין הסבל אותו עברה.

ההורים מבינים כי בכך הם הופכים את בתם למפונקת, אך מתקשים להציב לה גבולות.

דפוסי ההורות נפגעו, וכך גם אמונם באנשי חינוך. האם עזבה את מקום עבודתה על מנת לשהות לצד בתה בביתם, ואת הבן הצעיר יותר הכניסה לגן בגיל מאוחר. כיום ההורות שלהם מגוננת, והטראומה משפיעה על כל בני המשפחה, הגם שההורים מדחיקים את הפגיעה.

ההורים מתקשים לשאת את התארכות ההליך, וחווים קושי אל מול הנאשמת, אשר לתפיסתם ממשיכה בחייה כאילו דבר לא קרה.

הם מבקשים את מיצוי הדין עם הנאשמת, וחשוב להם שהיא תדע שמאחורי ג' ניצבים הורים הנלחמים עבורה.

עורכות התסקיר התרשמו כי הגם שג' הפכה לילדה חכמה ובוגרת, השלכות הפגיעה בה ניכרות ומשפיעות על התפתחותה, בציון כי לעיתים הגם שטראומה מודחקת, היא משפיעה ומנתבת מסלולי חיים, מוטבעת לעולם, וצפה בצמתים התפתחותיים.

תסקירו של ו', יליד 2017, מלמד כי הוא בן בכור, אח ל-2 אחים נוספים. הוא השתלב בגן בגיל 9 חודשים.

אמו תארה את ההלם שאחז בה כאשר גילתה ללא התראה כי גם בנה נפגע בגן. היא הרגישה שעולמה חרב עליה, לא הצליחה לתפקד, לישון או לאכול משך מספר ימים, וחשה רצון לעטוף את בנה באהבה ולפצותו עקב החוויות הקשות שעבר.

עורכות התסקיר ציינו כי כאשר חווה קטין התעללות בגיל צעיר, הטראומה עלולה להותיר צלקות בנפשו ולהביא לבעיות בהתפתחותו ובתחושת הביטחון שלו בעולם. בכלל זה עלולים להתקשות קטינים אלו לשלוט בכעסם, ולהיות נוטים להתקפי זעם וחרדה. עוד צוין, כי מוקדם כעת לדעת מה מידת ההשפעה שתהיה לפגיעות אותן חווה ו' על המשך התפתחותו ועל רמת הביטחון הבסיסי אותו יחוש, אף אם כעת התנהלותו אינה מלמדת על פגיעה בו. צוין בהקשר זה כי לעיתים עלולים התסמינים לפרוץ רק שנים לאחר הפגיעה.

האם ציינה כי בדיעבד הבחינו ההורים בשינוי בהתנהגותו של הקטין כ-3 שבועות לאחר השתלבותו בפעוטון, משלא היה מוכן להתכנסות בשמיכה, וכשכוסה התעורר בבכי. כן החל להיבהל מדברים מהם לא נבהל בעבר.

לאחר גילוי האירועים ועזיבת הגן שולב ו' במסגרת חדשה, שם סבל מקשיי הסתגלות, מבכי, מקושי להישאר שעות רבות בגן, ומקשיי הירדמות, בעיקר עת כוסה בשמיכה.

האם ביקשה תחילה לשלב את בנה בטיפול, ובהמשך סברה כי מוטב שלא לעורר בו טראומות שאולי שכן, לצד חששה שמא תהיינה השפעות ארוכות טווח על התפתחותו.

עורכות התסקיר ציינו כי כל אחד מבני המשפחה עלול להיפגע עקב חשיפת הפגיעה בקטין, כשבמקרה זה לתחושת האם עיקר ההשפעה של הפגיעה בקטין היא עליה, נוכח תחושתה כעת כי אינה אמא מספיק טובה, וכעסה שהחמיצה סימנים להתעללות בבנה. גם כעת היא מתקשה לסמוך על אנשי חינוך האמונים על הטיפול בבנה, וספקותיה ביכולותיה ההוריות מלוות אותה גם עם שני ילדיה האחרים.

גם אם זו ציינה את כעסה משהיא נאלצת לראות את הנאשמת, המתנהלת ברחוב כאילו דבר לא אירע.

היא ביקשה להחמיר בעונשה של הנאשמת, לשם העברת המסר כי עונש חמור מוטל על הפוגע בחסרי ישע, וכי עליו להתבייש במעשיו ולשלם עליהם. כן ביקשה כי יושת על הנאשמת פיצוי כספי, נוכח אבדן ימי עבודה רבים לאחר חשיפת האירועים, ונוכח הצורך הפוטנציאלי בעתיד לטפל בו'.

תסקירה של ה', ילידת 2017, בת אמצעית מתוך שלושה להוריה, מלמד כי ה' השתלבה בגן בגיל חצי שנה, כמסגרת חינוכית ראשונה. האם לא חשדה בדבר, ולאחר מותה של יסמין ז"ל, משסברו תחילה כי מתה מוות בעריסה, אף ריחמה על צוות הגן. כיום היא חשה אשמה אשר אינה מרפה מאז גילתה כי בתה ספגה אלימות בגן.

אשר להשלכות הפגיעה על הקטינה, תיארה האם כי תקופה ארוכה לאחר הפגיעה היא סירבה בכל תוקף להתכנסות בשמיכה, גם בחורף. כן ציינה כי היא שהביאה לגן שמיכה עבה, לבקשת צוות הגן, וכיום היא מלקה עצמה על שנענתה לבקשה, והביאה בעצמה את השמיכה ששימשה לכיסוי פניה וגופה של בתה.

צוין כי לאחר חשיפת הפגיעה נמצאו באפה של ה' פוליסים שהפריעו לנשימתה, והיא עברה מאז ניתוח, אושפזה ארבע פעמים וסובלת מאסטמה. האם ציינה כי אינה יודעת אם קיים קשר בין קשיים בריאותיים אלו לבין החוויה הטראומטית ותחושת המחנק של בתה. היא ציינה עוד כי אם סבלה ה' מקשיים אלו טרם הפגיעה, הרי שקשייה בוודאי הועצמו עת הושמה מתחת לשמיכה ונאלצה להיאבק על כל נשימה. בהקשר זה חווה האם באופן יומיומי תחושה כי בתה ניצלה, וכי עלולה הייתה למצוא גם היא את מותה מתחת לשמיכה.

צוין כי השיח אודות הפגיעה בבתה מציף את האם ומעלה בה נשכחות שהיא מעדיפה להדחיק.

כן ציינו עורכות התסקיר, כי במחקר נמצא קשר בין גוף ונפש, וכי טראומה מודחקת עשויה לפיכך לבוא לידי ביטוי במגוון סימפטומים, ובהם קשיי נשימה, ולפיכך ייתכן כי קשיי הנשימה אותם חוותה ה' עוררו את הסימפטומים הגופניים המשפיעים עליה עד היום.

ההורים תיארו גם קשיי שינה שאפיינו את ה' לאחר חשיפת הפגיעה. היה קשה להרדימה, היא נטתה לבכות הרבה במהלך הלילה, ואף שנתם נדדה עקב הדאגה לבתם.

אשר להשלכות הפגיעה על המערכת המשפחתית, תיארה האם רגשי אשמה, קושי זוגי, ונטל על ההורים ועל המשפחה המורחבת, עקב שהיית ה' בבית כחצי שנה לאחר חשיפת האירועים.

האם חשה כי כשלה לשמור על בתה ולהגן עליה, בשולחה אותה ל"גוב האריות". היא חשה עקב כך צורך תמידי לפצות את בתה ולהשגיח עליה, כשגם בלילות היא קמה לחבקה ומודה על כך שהיא בחיים.

האם מבכה על שלא ידעה מה עובר על בתה, וחשה פחד משתק עד היום מהמחשבה כי גורל בתה עלול היה להיות כגורלה של יסמין.

הפגיעה אותה חוותה ה' אינה מדוברת בבית, כששני ההורים למעשה מבקשים להדחיק את הטראומה באופן אקטיבי, בין היתר מתוך חשש לפגיעה בתפקודם ההורי ככל שהטראומה תמשיך לפעם בהם. עם זאת, עורכות התסקיר התרשמו כי הטראומה נותנת אותותיה בהורים.

אשר לה', הרי שהיא אינה מודעת לטראומה אותה חוותה, אך אחיה הגדול שואל שאלות, ונראה כי גם ה' מתחילה לשאול שאלות עקב כך. האם חוששת מהשלכות גילוי הארועים אצל בתה.

בני המשפחה פוגשים בנאשמת המתגוררת בקרבתם, והמפגשים האקראיים מציפים אצל האם את הטראומה ואינם מאפשרים לה לשכוח. היא מתקשה להבין כיצד הנאשמת מסתובבת באופן חופשי וללא בושה, כשסביבה הילדים בהם פגעה.

האם מבקשת כי הנאשמת תיענש במאסר של ממש בגין פגיעתה בבתה חסרת הישע, ועורכות התסקיר מציינות בסיומו כי פגיעתה של ה' בגיל צעיר ובהיותה חסרת ישע, על ידי מי שאמורה הייתה לשמש כדמות משמעותית עבורה, עלולה להותיר בה טראומה אשר תבוא לידי ביטוי בעוצמה לאחר שנים, וכן כי לא ניתן לדעת כיצד תגיב כאשר תלמד את דבר הפגיעה בה.

ראיות לעונש

כאמור, במסגרת ההסדר הוגשו לעיוני אסופת דיסקים ובהם הסרטונים שהורדו ממצלמות הגן. אל העולה מהסרטונים אתייחס במסגרת ניתוח נסיבות ביצוע המעשים.

כן העידו בפניי לעונש אימהותיהם של ג' ו-ו', בנוסף לתסקירי נפגעי העבירה שהוגשו בעניין ילדיהם. יאמר כבר עתה כי העדויות היו מרגשות וכואבות, והמחישו מעט מהתמודדות נפגעי העבירה ובני משפחותיהם עם תוצאות מעשי הנאשמת.

אמה של ג' העידה בבכי כי בתה הייתה ילדה טובה, וכי לא הייתה כל הצדקה לפגוע בה. היא תארה את מצוקת המשפחה לאחר גילוי האירועים, את עזיבתה את מקום עבודתה ושהייתה בבית עם בתה 4 חודשים, בעודה בהריון נוסף. נטען כי פגיעת הנאשמת לא הייתה מקרית אלא שיטתית ומתמשכת, וכי הן הבת והן בני המשפחה נותרו מצולקים. גם כיום, בגיל 5 וחצי שנים, הבת נרדמת במיטת הוריה מדי לילה, האם אינה מאפשרת כניסת זרים לביתה ונפגע אמונה בבני האדם. הסוגיה כולה מודחקת בביתם, ומקשה עליהם.

בהתייחסה לנאשמת ציינה כי היא הרסה את חייהם, ועתרה להענישה.

אמו של ו' העידה אף היא בבכי כי הזמן אינו מרפא אלא מקשה. נפגע בטחונה כאם, והיא אינה סומכת על עצמה באשר להחלטותיה. כך גם אינה סומכת על הזולת, ואינה מותירה את ילדיה עם בייביסיטר. היא העידה כי הגם שהיא מנסה להדחיק את האירועים, אלו משפיעים עליה, היא סובלת מסיכונים בלילות ומתקשה לנהל שיגרה. אף היא עתרה

להעניש את הנאשמת, ולו לשם הרתעה.

טיעוני ב"כ הצדדים

ב"כ המאשימה, עו"ד מיטל אילן, ציינה כי כתב אישום זה הוא חלק מפרשת מותה של התינוקת יסמין וינטה ז"ל שהתרחש באותו מועד בו ביצעה גם הנאשמת את מעשיה. בכתב האישום המתוקן מופיעים 16 אירועים כלפי 5 נפגעי עבירה. ב"כ המאשימה פירטה את המעשים, תוך שהפנתה לריבויים, תדירותם, משכם, טיבם וחומרתם.

עו"ד אילן עמדה על הערכים המוגנים בהם פגעה הנאשמת, ובהם הגנה על בריאותם ושלומם הגופני והנפשי של קטינים חסרי ישע שהיו תחת אחריותה של הנאשמת, כאשר הפגיעות אינה מתמצות רק בילדים אלו אלא משליכות על ההורים והציבור כולו ומערערות את האמון בצוותי החינוך והטיפול בילדים בגנים ובמעונות.

ערך נוסף שנפגע הוא זכות הקטינים להתפתחות תקינה בסביבה טובה ותומכת, להבדיל מסביבה של פחד, אימה והשפלה.

נטען כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, שכן מדובר במספר רב של פעוטות, רכים בשנים, שהנאשמת פגעה בהם מכוח תפקידה ואחריותה, כשהיא פוגעת באמונם של ההורים, מנצלת את כוחה, ונוהגת באלימות כדבר שבשגרה.

עוד נטען, כי חרף המקרים הקשים הנחשפים בגני ילדים, עדיין לא קיימת הרתעה מספיקה ועדיין נחשפות עבירות דומות בגני ילדים שונים, הגם שמקומן של עבירות אלו להיעלם מהעולם.

התבקש לפיכך להעביר מסר מרתיע בענישה מחמירה, על מנת שעבירות אלו, שהן בבחינת "מכת מדינה", תיכחדנה.

המאשימה ביקשה ליתן משקל לעובדה כי אין מדובר באירוע חד פעמי, אלא באירועים שתועדו על פני מספר ימים. נטען בהקשר זה כי אלמלא המצלמות לא היו נחשפים המעשים, וכי תחילה נטען במשטרה כי אין מצלמות בגן.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ביקשה ב"כ המאשימה כי יישקל הן הנזק בפועל והן פוטנציאל הנזק לכל אחד מהקטינים בהם פגעה הנאשמת. נטען בהקשר זה כי כל הקטינים בגן היו חשופים להתנהלות ונפגעו הימנה, וכי אין צורך בהוכחת נזק כדי להבין את הפגיעה בנפשם של הקטינים. אשר לכיסוי הילדים בשמיכות עבות נטען כי פוטנציאל הנזק הוכח למעשה במותה של יסמין ז"ל.

נטען כי תסקירי נפגעי העבירה מדברים בעד עצמם, וגובו בעדויות האמהות, מהן עלה הנזק שנגרם למשפחות בכללותן. הנזק בא לידי ביטוי מדי יום הן בקטינים והן בהוריהם, ואלו זקוקים לשיקום ולמשאבים.

עוד ציינה ב"כ המאשימה כי חלוף הזמן לא הקלה את הכאב, וכי ההורים מתקשים לראות את הנאשמת חופשייה ברחובות העיר, וממשיכה בחייה בעוד חייהם נעצרו.

נטען כי המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקיר, שכן הנאשמת לא עברה כל הליך טיפולי. הצדקותיה להתנהגותה, ובהן עומס, רצון לריצוי מנהלת הגן ועוד, מלמדות על אי קבלת אחריות ממשית.

ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשמת מסרה, בניגוד לסרטונים, כי לא ראתה כל אלימות בגן, הגם שהסרטונים מלמדים כי זו הייתה השגרה בגן, ובכלל זה מלמדים הם כי הנאשמת ראתה מטפלת אחרת מכסה אף היא תינוקות בשמיכה באופן המתואר בכתב האישום.

התבקש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל נפגע עבירה:

אשר לג' וח' - עתרה המאשימה למתחם של 6 - 12 חודשי מאסר ביחס לכל אחד מהילדים.

אשר לד' - עתרה למתחם של 12 - 24 חודשי מאסר.

לה' - עתרה למתחם של 18 - 36 חודשי מאסר.

ולגבי ו' - עתרה למתחם בן 30 - 48 חודשי מאסר.

כן עתרה בהתחשב בנסיבות ביצוע המעשים, בסיכון שנשקף מהם, בתדירותם, חומרתם, וריבוי הנפגעים, למתחם כולל בן 30-48 חודשי מאסר.

בתוך המתחם, נטען כי חרף הודאת הנאשמת והעדר עבר פלילי, הרי שבשים לב להרתעת הרבים והיחיד, והיות התופעה "מכת מדינה", כשבתי המשפט קוראים להחמרה בענישה, יש להשית על הנאשמת 36 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעי העבירה.

המאשימה הפנתה לפסיקה בת"פ (מחוזי מרכז) 24262-06-18, **מדינת ישראל נ' סקיבנקו**, במסגרתו נגזרו על מטפלת באותו הגן 17 שנות מאסר בגין הריגה ועבירות נוספות של תקיפת קטינים, לת"פ (מחוזי מרכז) 14327-07-19, **מדינת ישראל נ' מעודה**, ולת"פ (שלום פ"ת) 7678-01-20, **מדינת ישראל נ' לירז נתן**, במסגרתו נידונה סיעת בגן ילדים ל-24 חודשי מאסר, כשלטענת המאשימה עניינה חמור פחות מעניינה של הנאשמת שבפניי.

ב"כ הנאשמת, עו"ד אלי מסטרמן, הלין על ההשוואה בין גרימת מותה של יסמין למעשי הנאשמת. הוא טען כי יסמין לא מתה בשל כיסויה בשמיכה, אלא נחנקה תחת משקל גופה של סקיבנקו, וכי לא ניתן להשוות בין המעשים. הוא תיאר כי הנאשמת היא שגילתה את גופתה של יסמין, היא שוחררה מיד, וכתב האישום הוגש בחלוף זמן. גם בבית המשפט נטלה אחריות למן ההתחלה, והגישור שהתקיים בפניי התמשך נוכח אי קבלת המאשימה את עמדת בית המשפט באשר למעשים שיוחסו לנאשמת בכתב האישום המקורי, ולא בשל התנהלות הנאשמת.

כן ציין כי בניגוד לטענת המאשימה, הנאשמת לא זרקה את הילדים ולא היכתה אותם. בניגוד למקרים אחרים בגינם

נידונו מטפלות, במקרה זה בסרטונים לא נראית הנאשמת כועסת, יוצאת משלוותה או מתוסכלת. נטען כי אין בסרטונים מכה, סטירה, אגרוף או בעיטה. בהקשר זה היפנה ב"כ הנאשמת לת"פ (שלום פ"ת) 418-07-18, **מדינת ישראל נ' קובטקו ואח'**, אשר גם בו הכרעתי את הדין לאחר הליך גישור, ואשר בו, להבדיל מענייננו, היו ארועים של אלימות גלויה. חרף זאת, נטען כי המאשימה טענה באותו עניין למתחמים נמוכים יותר, וכי גם בתיקי התעללות עתירה המאשימה נמוכה יותר. עוד הלין ב"כ הנאשמת על העתירה לקביעת מתחם ענישה לכל ילד, עמדה שלא התקבלה עד עתה בפסיקה במסגרתה נידונו ארועים דומים.

בהתייחסו לצורת ההרדמה של הקטינים כשהם עטופים בשמיכה, נטען כי בברה"מ נהגו להרדים פעוטות כשהם עטופים וידיהם צמודות, נוכח הצפיפות והקור, כשבמקרים שבפניי על פי הנטען הרציונל שבמעשים היה על מנת שיהא לילדים חשוק וחמים, באופן שיקל על הירדמותם.

נטען כי הגם שההגנה מסכימה כי הטיפול האגרסיבי עולה כדי תקיפה, הרי שכתב האישום המתוקן אינו מלמד על חבלות. ברי כי נגרם כאב מסוים, ואולם הנפגעים העיקריים הם ההורים ולא הקטינים. בהקשר זה היפנה עו"ד מסטרמן לדברי אמו של ו', אשר תארה את תחושת האשמה, וטען כי המעשים עצמם לא פגעו ברוחם של הילדים ולא השפילו אותם. לפיכך, עתר לענישה מידתית, ההולמת את נסיבות המעשים ואת הפסיקה.

נטען כי הנאשמת חשה אשמה, בושה וחרטה. היא מבינה את חומרת מעשיה, והשלכתם על מצבם הרגשי של הקטינים ועל הוריהם. ב"כ הנאשמת הפנה לתסקיר, המלמד כי למעלה מחצי שנה הנאשמת לא יצאה מהבית, וכי להתרשמות שירות המבחן מסוכנותה נמוכה, וגם הסיכוי להישנות העבירות נמוך.

בהתייחסו למדיניות הענישה, הגיש ב"כ הנאשמת פסיקה המלמדת לשיטתו כי המתחם מתחיל במאסר מותנה או במספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ומסתיים בשנת מאסר, וציין כי כל גזרי הדין אליהם היפנה הסתיימו בעבודות שירות, כהמלצת שירות המבחן בתיק זה.

ב"כ הנאשמת עתר למקם את הנאשמת בתחתית המתחם, בהתחשב בנסיבותיה האישיות, בלקיחת האחריות, בעברה הנקי ובאמור בתסקיר שירות המבחן. כן ביקש שלא להשית עליה מאסר ממש, בהתחשב בכל האמור לעיל ובנזק הפוטנציאלי לילדיה, ככל שתישלח למאסר מאחורי סורג ובריח.

בהתייחסו לפיצוי, נטען כי אין לנאשמת, העובדת כעת במשק בית, יכולת כלכלית, והתבקש לפיכך להשית פיצוי מידתי.

הנאשמת, בדבריה האחרונים לעונש העידה כי ב-4 השנים האחרונות היא חושבת כל יום על הילדים, הוריהם והגן בו עבדה. היא התנצלה על מעשיה וביקשה את סליחת ההורים. כן העידה כי למרות הטעוניהם כלפיה, היא לא שבה לחיים "נורמליים", היא איבדה עבודה אותה אהבה, והגם שאהבה לעבוד עם ילדים לא תשוב לעסוק בכך. היא טענה כי לא ביקשה לגרום לילדים כאב וסבל, וכי גם ילדיה שלה שהו באותו גן. אשר לכיסוי הילדים בשמיכות, טענה כי תמיד בדקה שיש פתח לנשימה. בהמשך העידה כי לו הייתה רואה מה נעשה ליסמין ז"ל לא הייתה מאפשרת זאת, וכי כאמור היא

שמצאה את גופתה, ורואה אותה עד היום בחלומותיה.

דין והכרעה

הנאשמת נותנת את הדין בגין ריבוי עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי, במסגרת 3 אישומים המתעדים את אירועיהם של שלושה ימים עוקבים בגן בו שימשה כסייעת.

טרם בחינת הערכים שנפגעו ומדיניות הענישה, אני מוצאת להתייחס למעשים בגינם הורשעה, כפי שאלו משתקפים מכתב האישום המתוקן - וביתר שאת כפי שתועדו בסרטוני מצלמות האבטחה אשר כאמור הוגשו לעיוני כחלק מהסדר הטיעון, שכן בהקשר זה - אין טוב ממראה עיניים.

לולא סרטונים אלה, ספק אם היה מוגש כתב אישום בעניינה של הנאשמת ואם הייתה נחשפת מסכת האירועים. הסרטונים מאפשרים להתרשם באופן בלתי אמצעי מההתנהלות בגן בכלל ומהתנהגותה של הנאשמת בפרט, וכאמור - אלמלא הם, סביר כי לא היה מוגש כתב האישום, שכן כפי שעלה מטיעוני המאשימה ומדברי האמהות בפניי - תחילה לא סברה המשטרה, אשר חקרה את נסיבות מותה של יסמין, כי בוצעו עבירות נוספות בגן, ובכלל זה לא חשדה בנאשמת שבפניי.

טרם שניפנה לבחון באופן פרטני את המעשים, אציין כי כטיעוני ב"כ הנאשמת לעונש, ככלל, המעשים המתועדים בסרטונים אינם מלמדים על אלימות קשה או בוטה, או על אובדן עשתונות וחמת זעם מצד הנאשמת, אשר הביאו אותה לנקוט באלימות המתועדת. לא נטען כי למי מהפעוטות נגרמה חבלה גופנית על גופו, למעט בכי או מכאוב. ועם זאת, אין בטיעונים אלו כדי להביא למסקנה מקלה בעניינה של הנאשמת, ולמעשה ההיפך הוא הנכון - ככלל, לא התרגזה הנאשמת על הפעוטות, לא כעסה על מעשה כזה או אחר שעשו (בצדק או שלא בצדק), ואף - כפי שיפורט להלן - התרשמתי כי בניגוד לטענותיה, לא נבעו המעשים מתוך מצוקה ועומס בעבודתה. חומרת המעשים אותם ביצעה הנאשמת באה לידי ביטוי דווקא בעובדה כי אלו נעשו ללא כל סיבה או הצדקה. יוטעם כי אין בדברים אלו כדי לרמז כי קיימת הצדקה לתקיפת פעוטות או אדם בכלל, אלא אך כי במקרים דומים לעיתים נשמעת טענה כי ילד הציק לילד אחר, הציק למטפלת, הפריע להתנהלות הגן, וכיוצא בזה תירוצים לנקיטה באלימות. כל אלו אינם קיימים בענייננו, ודווקא משום כך קיימת חומרה במעשי הנאשמת, המתעדים התנהלות אגרסיבית שיטתית, ללא כל סיבה. עסקינן באלימות אשר הופעלה באופן אדיש, ולא מתוך חמת זעם, אלימות "שגרתית", בה לא ראתה הנאשמת בזמן אמת כל פגם.

התנהלות שכזו, כשהיא נעשית באופן שיטתי, חוזר ונשנה, מלמדת את הפעוטות כי ינהגו כלפיהם בכח ובאלימות, ללא כל קשר למציאות האובייקטיבית או למעשיהם - רק כי אלו הם פערי הכוחות בינם לבין הנאשמת, אשר אמורה הייתה להיות אמונה על ביטחונם ושלוות נפשם.

כאמור, עובדות האישום הראשון מלמדות כי ביום 14.5.18 נטלה הנאשמת משחק מידיו של ו', והשליכה את המשחק ארצה. לאחר מכן, הרימה את ו' באגרסיביות והושיבה אותו בחוזקה בטרמפולינה.

המצלמה מתעדת כי מיד לאחר מכן חטפה מידיה של ג' גליל עשוי ספוג, הכתה באמצעותו בישבנה של ג', משכה בידה עד שרגליה ניתקו מהרצפה והניחה אותה בחוזקה על הרצפה. צפייה בסרטון מלמדת כי תקיפתה של ג' לא נעשתה כשברקע האכלתה או טיפול אחר בה, ולא מאחר שג' הפריעה למאן דהוא, אלא באופן סתמי וללא סיבה.

הרמתה של ח' באוויר, כעבור מספר דקות, כשהנאשמת אוחזת בידה האחת בקערת מרק ובידה השנייה מעבירה את ח' אל הטרמפולינה כשהיא אוחזת בזרועה השמאלית בלבד, כשח' מיטלטלת באוויר משך מספר שניות משל הייתה חפץ, מלמדת על קהות החושים בו לקתה הנאשמת.

בדומה, מלמד כתב האישום כי בהמשך אחזה הנאשמת בזרועו של ו', הרימה אותו מזרועו בלבד, והניחה אותו בחוזקה על הרצפה. מתיעוד המצלמה עולה כי הנאשמת למעשה הכניסה כך את ו' אל החדר, כשלא ברור מהיכן הוא הובא, כמה זמן ומאיזה מרחק הועבר ממקום למקום - שוב, כאילו העבירה הנאשמת חפץ. אין במעשיה לא רוח ולא חמלה, ולא כל התנהגות המצופה ממי שהיא על פי הנטען אישה נורמטיבית, אשר השכלתה בתחום החינוך. לאחר מכן מתעדת המצלמה כי הנאשמת אוחזת בידה האחת בילד אחד, ואז מרימה שוב את ו' תוך אחיזה ביד אחת שלו, כך שרגליו ניתקות מהרצפה, ומניחה אותו בחוזקה על הרצפה, והוא נופל עם פניו על הרצפה. בשלב זה מותירה הנאשמת את ו' כפי שהוא, ויוצאת את החדר - ללא כל תשומת לב אל הפעוט, בן כעשרה חודשים באותה עת, מבלי לבחון אם קרה לו דבר מה, מה מצבו ואם הוא בוכה.

יאמר שוב - אף אם אין המדובר במכות, בעיטות, וכיוצא בזה, הרי שעסקין בטיפול אגרסיבי ומאד לא חומל, אשר מהווה בנסיבות בהן בוצע - עבירה.

לאחר מכן, הנאשמת יושבת לצד הטרמפולינות בהן שכבו ה' ו-ו', ובמשך 10 שניות היא מנענעת את הטרמפולינה בה שכב ו' באמצעות רגלה בחוזקה, כך שראשו הטלטל בחוזקה קדימה ואחורה.

או אז מתרחש האירוע האחרון באותו יום, אשר גם צפייה חוזרת בו הביאה אותי לאותה התרשמות בה אחזתי בהליך הגישור - כי אירוע זה משקף את סוג המעשים החמורים ביותר בכתב האישום - הסייעת סקיבנקו מכסה את הטרמפולינה בה שכבה ה' בשלוש שמיכות, ללא הותרת פתח אוויר, והנאשמת מנענעת באמצעות רגלה את הטרמפולינה כשכל גופה של ה' מכוסה, משך 8 דקות, כשהיא עסוקה בטלפון הנייד שלה.

צפייה בסרטון מלמדת כי עסקין בשלוש שמיכות, חלקן שמיכות חורף עבות, אשר אינן מותרות לפעוטה כל פתח נשימה - כעולה מכתב האישום בו הודתה הנאשמת, ובניגוד לדבריה בפני כאילו תמיד הותירה פתח נשימה.

יאמר כבר עתה, כי בצדק עמד ב"כ הנאשמת על ההבחנה בין מעשי הנאשמת לבין מעשיה של סקיבנקו, אשר הביאו למותה של יסמין. סקיבנקו לא הסתפקה בעיטוף גופה של יסמין אלא גם נשענה עליה בגופה שלה, ומובהר כי הנאשמת שבפני לא נקטה באלימות שכזו.

ועם זאת, הצפייה באירוע המתועד טורדת מנוחה. לא ניתן להשוות כיסוי הגוף לשם חימומו ומתוך הצפיפות אשר הייתה נהוגה במקומות שונים, מעשה אליו התייחס ב"כ הנאשמת בטיעונו, או הנחת חיתול "נושם" על פניו של תינוק טרם

שינה, על מנת לגרום לו לתחושת חמימות וחשיכה, לכיסוי מלא של תינוקת בשלוש שמיכות גדולות, ללא הותרת פתח נשימה, משך מספר דקות.

צפייה בסרטון מלמדת כי במצב דברים זה לא יכולה הייתה הנאשמת לדעת אם הפעוטה נושמת, או חלילה נחנקה.

אכן אין המדובר באלימות בוטה, באגרופים, בצעקות או בסטירות. ואולם המעשה קשה, ואף ללא מומחיות - ניתן להבין את שעולה מתסקירי נפגעי העבירה, המציינים כי הילדים מסרבים עד היום להתכסות בשמיכה. הגם שעסקינן במי שהיו באותה עת חסרי יכולת דיבור ומלל, המעשה נחרט בגופם ובנפשם.

מעובדות האישום השני עולה כי ביום המחרת, בעת שהאכילה הנאשמת את אחד התינוקות, היא דחפה בחוזקה את ד', אשר נפלה עקב כך ארצה. משנעמדה ד' שוב, דחפה אותה שוב הנאשמת, ועקב כך נפלה ד' שוב ארצה ובכתה. צפייה בסרטון מלמדת כי אם קודם לדחיפה הראשונה, ייתכן שד' הפריעה להאכלת הילד האחר, הרי שהדחיפה וההפלה השנייה נעשו ללא כל סיבה נראית לעין. בהמשך אחזה הנאשמת בחוזקה בידה של ד' ומשכה את ידה לכיוון הרצפה במטרה למנוע ממנה לקום, תוך שד' בוכה.

לאחר אירועים אלו, אחזה הנאשמת בכוח בזרועו של ו', הרימה אותו מזרועו, כך שגופו נותק מהרצפה והיטלטל באוויר, והניחה אותו בחוזקה על הרצפה כך שנפל עם פלג גופו העליון ועם פניו על הרצפה. צפייה בסרטון מלמדת כי הנאשמת אחזה באותה עת בילד אחר בידה האחרת, וכי שוב - כאילו היה חפץ, היא מזיזה את ו' ממקומו בהנפה סיבובית באוויר. משנפל עם פניו על הריצפה, המשיכה במעשיה מבלי להתייחס אליו ולו לשנייה, ומבלי לבחון את מצבו.

בהמשך, כיסתה בשמיכה עבה את גופם וראשם של ה' ו-ו' אשר שכבו בטרמפולינות, מבלי להותיר פתח אוויר. צפייה בסרטון מלמדת כי הנאשמת כסתה בשמיכה אחת את שני הילדים, מעל ראשם, הסתובבה והלכה. בהמשך, הביאה לעצמה אוכל, התיישבה לצידם ואכלה כשהיא מנענעת את הטרמפולינות המכוסות באמצעות רגליה. אחד הילדים נראה תחילה זז תחת השמיכות, אולי מנסה להסיר את השמיכה מעל ראשו, אך הנאשמת מתעלמת ממנו, ולסירוגין נראית אוכלת וצופה בטלפון הנייד שלה, בעודה מנענעת בחוזקה את הטרמפולינות. התינוקות נותרו מכוסים באופן המתואר במשך כשעה וחצי. שוב, צפייה בסרטון מלמדת כי בשלב מסוים עוזבת הנאשמת את המקום, כשהילדים נותרים מכוסים. אחד הילדים שוב נע תחת השמיכה - אך אין בנמצא מבוגר אחראי אשר מבין כי מתפקידו לסייע ולדאוג לו.

בהתאם לעובדות האישום השלישי, למחרת, ב-16.5.18, בעת שהאכילה את אחד התינוקות ששכב בטרמפולינה, דחפה הנאשמת באמצעות ידה את ו' שעמד בסמוך, ועקב כך נפל ו' ארצה.

בהמשך, מששכבו ה' ו-ו' בטרמפולינות, כיסתה הנאשמת את ראשם וגופם בשמיכה עבה, ללא הותרת פתח אוויר, ונענעה את הטרמפולינות בחוזקה באמצעות רגלה. הם נותרו מכוסים כך במשך כ-50 דקות.

צפייה בסרטון מלמדת כי תחילה שני הילדים ערים, ואחד מהם אף יושב זקוף בטרמפולינה. חרף זאת הנאשמת פורסת מעליהם, ובכלל זה מעל ראשם, שמיכה, כאילו זו הדרך הסבירה והמקובלת להרדים ילדים. הנאשמת מעיינת בטלפון שלה, ובשלב מסוים נראית לידה מטפלת נוספת. אף אחת מהן אינה מפגינה כי אין המדובר בהתנהלות סבירה.

המשך הצפייה מלמד כי אחד הילדים נע מדי פעם מתחת לשמיכה, ואולם הנאשמת אינה מתייחסת אליו, אינה מסירה

את השמיכה מעל ראשו, אלא ממשיכה לעיין בטלפון שלה. היא עוזבת בהמשך את החדר, ולכל הפחות מתרחקת למקום בו המצלמה אינה קולטת אותה. התינוקות זעים מתחת לשמיכות, ואולם אין איש לסייע להם שם, או לדעת אם הם נושמים. כשחוזרת הנאשמת, היא מבחינה כי אחד הילדים הסיר את השמיכה מעל ראשו. הנאשמת משיבה את השמיכה אל מעל הראש, ושוב להסתכל בטלפון הנייד שלה ולאכול, כשרגלה מנענעת את הטרמפולינה.

בשלב מסוים מסירים שני הפעוטות את השמיכה מעל ראשם. הנאשמת מכסה בשנית את ראשם וגופם של התינוקות ולאחר מכן מנענעת בחוזקה באמצעות רגלה את הטרמפולינות במשך מספר דקות. בהמשך, היא נוטלת את השמיכה, מכסה באמצעותה את ראשה וגופה של ה' כשהיא מהדקת אותה תחת בסיס הטרמפולינה, ללא הותרת פתח אוויר, ומבלי שניתן להזיז את השמיכה משך כ-35 דקות.

כמצוין לעיל, ככלל לא נקטה הנאשמת באלימות בוטה, כדוגמת סטירות או אגרופים. לפעוטות אף לא נגרמו נזקים הנראים לעין. ואולם הסרטונים מלמדים כי הנאשמת השתמשה בכוחה, במעמדה, בחוסר האונים המוחלט של הקטינים ובתלותם בה, באופן שיטתי, חוזר ונשנה.

בנסיבות אלו, הופכת גם הכמות ל"איכות", בשים לב לריבוי המעשים ולרצף שלהם, כלפי קטינים שונים. משכך, התינוקות למדים כאמור כי ההתנהלות האגרסיבית המופנית כלפיהם או כלפי חבריהם לגן, היא ההתנהלות המקובלת מצד המבוגרת האחראית, אשר אמורה הייתה לגונן עליהם.

הנאשמת נהגה כך כלפי חמשת נפגעי העבירה הישירים, כשילדי הגן האחרים חשופים להתנהלות, ולמדים אף הם כי כך נוהגים בפעוטות רכים.

אף בעובדה שנשות צוות אחרות, ולכל הפחות סקיבנקו, נהגו כך, יש כדי לחזק את הבנת הילדים, אף בגילם הצעיר מאד, כי כך נוהגים - דוחפים אותם, מרימים באוויר תוך אחיזה ביד אחת, מניחים אותם בחוזקה בטרמפולינות או על הרצפה, תוך גרימת כאב, כשהם נופלים ובוכים, ומכסים את גופם במלואו על מנת להרדימם, מבלי להותיר פתחי אוויר, לפרקי זמן ארוכים.

משמעשי הנאשמת חזרו על עצמם יותר מפעם אחת וכלפי יותר מקטין אחד, פוחתת חשיבות הטיעון בדבר העדר תכנון, שכן עסקינן בדרך התנהלות שיטתית המוכחת בעובדות כתב האישום.

במעשיה, פגעה הנאשמת בפעוטות רכים בשנים, חסרי ישע באופן מובהק, ובכלל זה חסרי יכולת לבטא את עצמם ולחשוף את שנעשה כלפיהם או להגן על עצמם. היא מעלה באמון הורי הפעוטות, אשר ציפו, ובצדק, כי היא תגן עליהם, פיזית ונפשית, תחמול ותחבק. חרף זאת, מעשיה מלמדים על פגיעה שיטתית בקטינים וללא כל הצדקה, על טיפול אגרסיבי המכאיב לקטינים, מבהיל אותם, ואשר גרם להם לנזק מתמשך.

בחינת הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהתנהלות הנאשמת נוכח המעשים בהם הורשעה, מלמדת על פגיעה בכבודם של הקטינים, בזכותם לשלמות הגוף והנפש, בביטחון האישי שלהם ובשלוותם. ביתר שאת נכון הדבר שעה שמדובר במטפלת, האמונה על הטיפול בהם, ומשמדובר בקטינים חסרי ישע, משוללי יכולת הגנה עצמית, אשר הופקדו בידיה מדי בוקר על מנת שתשמור על ביטחונם, תספק את צרכיהם הבסיסיים ותגן עליהם.

הפגיעה אינה מתמצה ברגע האירוע עצמו, ובהתחשב בריבוי המעשים ובעובדה שכאמור אלו נעשו ללא כל סיבה גלויה לעין, נפגעה יכולתם של הפעוטות שנפגעו וכן של יתר פעוטות הגן לבסס אמון בדמויות המטפלות, כחלק מהתפתחות התקינה. כאמור לעיל, כתוצאה מכך נפגעו גם בני המשפחה, בעיקר ההורים אך גם אחיהם, כפי שעלה מדברי האמהות בפניי. במעגל רחב יותר, מלמדים ריבוי המקרים אליהם אנו נחשפים בשנים האחרונות על פגיעה באמון אותו נותן ציבור הורים שלם בצוותים החינוכיים, בעיקר הורים לקטינים בגילאים בהם אלו אינם מדברים ואינם יכולים לחשוף את שעובר עליהם בשעות בהן הם נמצאים תחת השגחת הצוות החינוכי.

סעיף 40ט(א) בחוק מורה אותנו להתחשב בקביעת מתחם העונש ההולם, בין היתר בנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, בנזק שנגרם בפועל, וכן בניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם, או ביחסיו עם נפגע העבירה.

נוכח דברים אלו, יש להתחשב כאמור הן בנזק המידי, אשר בנסיבות תיק זה אינו מהחמורים, שכן כאמור לא נגרמו לפעוטות חבלות בדמות המטומות וכדומה, ואולם גם בנזק הפוטנציאלי ובנזק לטווח ארוך, עליו עמדו האמהות, ואשר כולל במקרה שבפניי פגיעה באמון ההורים במטפלים פוטנציאליים לילדיהם, בתחושות פחד, הלקאה עצמית וחוסר אונים המלוות אותם תקופה ארוכה לאחר ביצוע המעשים, בהשלכות הארועים על מערכות היחסים בתוך המשפחה ובכלל - נזק שאינו מידי אך הוא קיים ומשמעותי.

אשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים, הרי שכאמור, הגם שחלק ניכר מהארועים אינו משקף אלימות ברף גבוה, הרי שדרך הרדמת הילדים, באופן שאינו מותיר להם פתח לנשימה, למשך דקות ארוכות וללא השגחה, כמו גם העובדה שהילדים - הן הנפגעים הישירים והן יתר ילדי הגן, היו חשופים למקרי אלימות רבים בשלושת הימים בהם התרחשו המעשים, מלמדת על פגיעה ממשית בערכים המוגנים.

בהתאם להוראות תיקון 113 בחוק, ייקבע מתחם העונש ההולם גם בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת.

ראשית מוצאת אני להפנות בסוגיה זו לפסיקתו העקרונית של בית המשפט העליון, באשר למלאכת החשובה על מטפלות בפעוטות. יפים בעניין זה הדברים האמורים בע"פ 5986/08, **כחלון נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 10.11.08 (פורסם בנבו), דברים העוברים כחוט השני בפסיקה בסוגיה זו:

"המערערת נטלה על עצמה תפקיד שספק אם יש אחראי ממנו - לחנך עוללים וילדים שאין רכים מהם בראשית דרכם. זהו תפקיד המחייב את העוסק בו למיומנות, נשמה יתרה ובעיקר אהבה וסבלנות שאין להן קץ, כי הרי מדובר בילדים שחלקם אף טרם למדו לבטא את עצמם".

עשור לאחר מכן, שוב בעניינם של חסרי ישע, נקבע בע"פ 6056/18, **אדרי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 16.5.19 (פורסם בנבו):

" פגיעה בקשישים ובחסרי ישע נמנית עם המעשים הנקלים והבזויים ביותר שידעה החברה. מעשים אלו פוגעים באופן חמור בביטחונם האישי של הקורבנות - ושל אוכלוסיות שלמות -

ובזכותם להתקיים בכבוד וללא מורא. מעשים אלו אף משקפים דפוס התנהגות אנטי סוציאלי אשר מגלם בתוכו אכזריות ואדישות לנזק הנגרם לקורבן העבירה".

בע"פ 1836/12 **נריינה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 1.6.12 (פורסם בנבו), נידונה תקיפתו של גבר יליד שנת 1930, חסר ישע מחמת גילו, מחלתו ומצבו הגופני והנפשי, על ידי מטפלו הסייעודי.

בגזר הדין צוין כי במקרים בהם המטפל והמטופל נמצאים לבדם, קשה לגלות את ביצוען של העבירות, וכי תקיפה שכזו היא חמורה ובזויה, ושיקולי הגמול מחייבים ענישה מחמירה, במיוחד שעה שאין המדובר בכשלון חד-פעמי. בית המשפט העליון ציין באותו ענין: "**במקום כבוד, ביזוי; תחת דאגה, בְּעֵתָה**", ועמד על כך שהכיעור וההשפלה, הפגיעה והכאב, מחייבים גמול עונשי הולם. דברים אלו יפים גם לענייננו.

עוד אפנה לת"פ (מחוזי מרכז) 14327-07-19, **מדינת ישראל נ' מעודה**, ניתן ביום 8.7.21 (פורסם בנבו). ערעורה נדחה במסגרת ע"פ 6123/21 (יום 9.2.22). במסגרת אותו ענין נידונה בעלת גן בגין ביצוע עבירות התעללות ותקיפת קטין. בית המשפט קבע כי יש מקום להחמיר את רמת הענישה הנוהגת בעבירות ההתעללות, וזאת גם בשים לב להצעת חוק שהוגשה בסוגיה זו. סבורתני כי עמדה זו יפה באשר למכלול העבירות שעניינן תקיפת קטינים על ידי אחראי, ולא רק לגבי עבירת ההתעללות לבדה, בהתחשב בריבוי המעשים אליהם אנו נחשפים בשנים האחרונות, והעובדה כי חרף חשיפה זו וההד הציבורי לו זוכים המעשים, אין בהם כדי להרתיע מטפלות נוספות מלעבור עבירות דומות.

על בית המשפט לדון בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מקשה מטבע הדברים לאתר פסיקה הדומה בנסיבותיה למקרה שבפניי, בין היתר בהתחשב במספר מקרי התקיפה, היקפם וחומרתם. חלק מהמקרים שהוצגו בפניי על ידי הצדדים חמור יותר מהמקרה שבפניי וחלק קל הימנו. חרף זאת אני מוצאת להפנות לפסיקה הבאה, ממנה ניתן להקיש בשינויים המחוייבים לענייננו:

א. בת"פ (שלום פ"ת) 418-07-18, **מדינת ישראל נ' קובטקו ואח'**, ניתן ביום 12.11.20, אליו התייחסתי לעיל, מדובר היה בנאשמות אשר אף הן שימשו כסייעות בגן, ואשר ביצעו ריבוי עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי. גם באותו ענין נטען על ידי ההגנה כי העבירות בוצעו במשך יומיים בלבד, כי לא נגרמו לפעוטות חבלות, כי רף העבירות נמוך וכי העבירות לא נבעו מפריקת תסכול אלא מתוך רצון לעמוד במשימות שהוטלו עליהן. הנאשמות נידונו לשנת מאסר, ל-10 ח' מאסר ול-8 ח' עבודות שירות, וערעורן במסגרת עפ"ג 54825-12-20 נדחה.

ב. בת"פ (מחוזי מרכז) 24262-06-18 **מדינת ישראל נ' סקיבנקו**, ניתן ביום 14.7.19 (פורסם בנבו), הורשעה על פי הודאתה הנאשמת, אשר כאמור שימשה כסייעת יחד עם הנאשמת שבפניי, בעבירות של הריגה ותקיפת קטין על ידי אחראי. בדומה לנאשמת שבפניי, תקפה נאשמת זו תינוקות בגן בהזדמנויות רבות וכן כיסתה את ראשם וגופם של תינוקות ששכבו על מזרן ופניהם למזרן, הידקה את השמיכה סביב ראשם וגופם ואחזה בהם בלי להשאיר פתח לנשימה. באחד המקרים שכבה על אחת התינוקות וגרמה למותה. בית המשפט המחוזי קבע מתחמים נפרדים לעבירות בהן הורשעה, כאשר

לעבירה של תקיפת קטין בידי אחראי, אשר כללה באותו ענין למעלה מ-30 ארועים, נקבע מתחם הנע בין שנתיים ל-4 וחצי שנות מאסר.

יודגש כי הנאשמת שבפני לא גרמה למות אף אחד מהפעוטות; ואולם לא ניתן להתעלם מכך שבגן האמור סברו הסייעות כי כיסוי ראשם וגופם של הפעוטות הוא מעשה סביר - בניגוד למקובל, ובאופן המהווה כאמור עבירה. נוכח דברים אלו לא ניתן להתייחס אל מעשי הנאשמת כאל מעשים שנעשו בחלל ריק או באופן חד פעמי.

ג. בת"פ (שלום פ"ת) 7678-01-20, **מדינת ישראל נ' לירז נתן**, ניתן ביום 27.12.21 (פורסם בנבו), נגזרו על סייעת בגן ילדים שהורשעה בביצוע 7 עבירות של תקיפת קטין ו-3 עבירות תקיפה, 24 חודשי מאסר. באותו ענין בוצעו העבירות על פני 3 שבועות וכלפי 5 קטינים. נקבע מתחם בן 18-36 חודשים, כשבית המשפט קובע שעל האינטרס הציבורי לגבור על האינטרס הפרטי, וכי לאור ריבוי המקרים העוסקים באנשי צוות ומטפלים בקטינים ובחסרי ישע, בית המשפט מחויב לקחת חלק במאבק זה.

יאמר כי המאשימה טענה בפני כי אותו ענין חמור פחות מעניינה של הנאשמת שבפני, ואולם בהתחשב במשך הזמן בו בוצעו הארועים ובנסיבות נוספות איני סבורה כי כך הדבר.

ד. בת"פ (שלום ת"א) 11847-10-18, **מדינת ישראל נ' דהן ואחרים**, ניתן ביום 29.9.21 (פורסם בנבו), נידונה נאשמת 2 ל-15 חודשי מאסר לצד עונשים נוספים, לאחר שהודתה בביצוע עבירות הדומות במהותן לעבירות בגין נידונה הנאשמת שבפני. גם באותו מקרה מדובר היה בסייעת, ובעניינה הוגשו חוות דעת המלמדות כי היא מצויה בגבול התחתון של הנורמה מבחינה קוגניטיבית ונטען כי היא אף מצויה על הספקטרום האוטיסטי.

ה. בת"פ (שלום רחובות) 54348-05-19, **מדינת ישראל נ' דוד**, ניתן ביום 26.7.20 (פורסם בנבו), הורשעה הנאשמת בהתאם להודאתה בהתעללות בקטין בו טיפלה כמטפלת, עבירה אשר גם לצידה 7 שנות מאסר. באותו ענין מדובר היה בארועים שרובם התרחשו ביום אחד, כולם כלפי אותו קטין, שעה שבעניינה הורשעה הנאשמת בביצוע ריבוי עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי, במסגרת שלושה אישומים וכלפי 5 קטינים. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לתקופה של 9 חודשים שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות לבין מאסר לתקופה של 24 חודשים, ועל הנאשמת הוטלה שנת מאסר, לצד עונשים נלווים.

ו. בת"פ (שלום קריות) 6074-10-17, **מדינת ישראל נ' פרץ**, ניתן ביום 31.12.19 - נידונה הנאשמת, שעבדה כמטפלת בגן ילדים, במסגרת שני אישומים בביצוע 6 עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, אשר עיקרן בהטחת הילדים על מזרנים, וחלקן בבעיטות בילדים. באותו ענין סברה המאשימה כי ככל שיתקבל בעניינה של הנאשמת תסקיר חיובי ניתן יהא להסתפק במאסר לריצוי בעבודות שירות, והגם שבסופו של דבר לא התקבל תסקיר חיובי, נידונה הנאשמת ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי כספי בסך 5000 ₪ לטובת כל אחד מהקטינים.

ז. בת"פ (שלום רמלה) 9079-08-17, **מדינת ישראל נ' ברגמן**, ניתן ביום 13.9.18, נגזרו על הנאשמת, שעבדה כסייעת בפעוטון, בגין אירוע בודד של תקיפת קטין על ידי אחראי, עבירה שהעונש לצידה הוא 4 שנות מאסר, 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס בסך 2000 ₪ ופיצוי בסך 5000 ₪.

ח. בת"פ (שלום כפר סבא) 25018-09-13, **מדינת ישראל נ' טרנר**, ניתן ביום 29.4.15, הורשעה נאשמת במספר עבירות כדוגמת העבירות בהן הואשמה הנאשמת שבפניי. מדובר היה בגננת אשר לאורך כשלוש שנים צעקה על הילדים, גררה אותם, והטילה אווירת אימה בגן. המאשימה עתרה באותו ענין למספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ובהתחשב בנסיבות לקולא, ובהן הליך שיקום משמעותי, נידונה הנאשמת למאסר מותנה, של"צ ופיצוי.

כאמור, לא כל הפסיקה אשר הובאה לעיל הולמת באופן ישיר את ענייננו. חלקה עוסק בעבירות שנידונו בבית המשפט המחוזי, בחלקה המעשים קשים יותר ממעשי הנאשמת, וחלק מהפסיקה עניינו במעשים קלים יותר או חד פעמיים. חלק מהפסיקה אשר הוצגה על ידי ההגנה ואשר לא פורטה לעיל, עוסק בנאשמות אשר ביצעו עבירה נקודתית כלפי ילד אחד, והורשעו בעבירה בהתאם לסעיף 379 בחוק, או בעבירות הקלות מהעבירות שבפניי, ולפיכך לא ניתן ללמוד מפסיקה זו לענייננו (ר' ת"פ (שלום אשדוד) 28042-05-19, **מדינת ישראל נ' צרפתי**, ניתן ביום 2.5.21, ת"פ (שלום קרית גת) 12083-03-19, **מדינת ישראל נ' ז'לזני**, ניתן ביום 31.10.19, ת"פ (שלום רחובות) 25503-07-15, **מדינת ישראל נ' סרבי**, ניתן ביום 23.1.18, ות"פ (מחוזי ים) 59286-10-13, **מדינת ישראל נ' מזרחי ואח'**, ניתן ביום 17.7.14).

אשר לעתירת המאשימה לקבוע מתחם לכל נפגע, הרי שמוצאת אני ממש בטיעוני ההגנה לפיהם בתיקים דומים לא נקבעו מתחמים נפרדים, וכי בהתאם לע"פ 4910/13, **ג'אבר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 29.10.14 (פורסם בנבו), יש לראות את מעשי הנאשמת אשר בוצעו בסמיכות זה לזה כעונים על מבחן הקשר הענייני ההדוק. לפיכך ייקבע מתחם עונשי כולל.

בהתחשב בעיקרון ההלימה, במסגרתו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמה של הנאשמת לבין העונש שיוטל, בהתחשב בערכים החברתיים בהם פגעה הנאשמת, במידת הפגיעה בהם, ובשים לב למדיניות הענישה הנהוגה, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את מכלול מעשי הנאשמת נע בין 16 ל- 30 חודשי מאסר, לצד מאסר מותנה ופיצוי.

במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, שקלתי את האמור בתסקיר שירות המבחן ואת טיעוני ההגנה. הנאשמת תיארה כאמור מצוקת כוח אדם ועומס, ואולם אין בידי לקבל טיעון זה, אשר אינו עולה בקנה אחד עם מנחת הצהרים החוזרת, במסגרתה כוסו ראשי התינוקות במלואם, כשהנאשמת אוכלת או מעיינת בטלפון שלה.

עסקינן במי שהיא אם בעצמה, ואשר לדבריה היא בעלת תואר ראשון בחינוך - אין המדובר במי שאינה בקיאה בתחום,

ואינה יודעת - מלימוד וממעש, כמו גם מהשכל הישר וניסיון החיים כיצד מן הראוי לטפל בפעוטות. הנאשמת לא פנתה להורים או למנהלת הגן והתריעה בפניהם אודות דרכי הטיפול בילדים, לא עזבה את מקום עבודתה, ולדבריה אף לא הבינה כי היא מבצעת עבירות.

לזכות הנאשמת יש לזקוף את קבלת האחריות על ידה, מעשה אשר ייתר את שמיעת העדויות וצפייה בסרטונים באולם בית המשפט אל מול ההורים הכואבים. כן יש להתחשב בהיעדר עבר פלילי. עם זאת, אין בידי לקבל את טענתה כי הותירה פתח אויר לפעוטות, שעה שכאמור כתב האישום בו הודתה, כמו גם סרטוני האירועים, מלמדים אחרת, והכל למשך דקות ארוכות.

מוצאת אני להתחשב לקולא בטעוני ההגנה בדבר מצבה הנפשי לאחר גילוי האירועים, ובטענתה כי שקעה בדיכאון ולא יצאה מהבית תקופה ארוכה (מבלי להתעלם מטענות ההורים כי הם פוגשים בה ברחובות העיר ומתרשמים כי היא נוהגת כתמול שלשום). כן אתחשב בהתרשמות שירות המבחן כי הנאשמת אינה מאופיינת בדפוסים אלימים מושרשים, בדבריה כי לא תשוב לעסוק בתחום, ובנכונותה לעבור טיפול, הגם שטרם החלה בו חרף חלוף הזמן.

איני מתעלמת מדבריה של הנאשמת אשר נאמרו בכאב ובדמעות, כמו גם מהנזק אשר מטבע הדברים יסב מאסר למצבה הנפשי ולמשפחתה. ועם זאת, נזק זה צפוי ככלל לכל נאשם הנידון למאסר, בוודאי למי שאינו למוד מאסרים. אין בכך כדי להצדיק הימנעות ממאסר במקרים המתאימים - כדוגמת מקרה זה.

שירות המבחן ציין כי התלבט באשר לעונש הראוי, נוכח חומרת המעשים, אך בסופו של דבר בחר לבכר את האפיק השיקומי. בסוגיה זו נפסק לא אחת, כי עמדת שירות המבחן והמלצותיו באשר לעונש שיש להטיל על נאשם, הן בבחינת המלצה שאינה מחייבת את בית המשפט. ברע"פ 7596/18, **שגיב מלכה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.11.18 (פורסם בנבו) נפסק בהקשר זה:

"ראוי להזכיר כי המלצת שירות המבחן היא שיקול אחד מבין מכלול שיקולים שעומד בפני בית המשפט בגזירת העונש, ואין הוא מחויב לאמצה (רע"פ 5986/17 הפטר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 9 (27.7.2017); רע"פ 8511/16 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 14 (3.5.2018)). יתרה מזאת, המחוקק לא העניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום על-פני שיקולים אחרים, וגם לאחר תיקון 113, שיקול השיקום אינו חזות הכל".

תסקיר שירות המבחן משמש ככלי עזר, המתמקד בטובת הנאשם לבדו, שעה שחובת בית המשפט לשיקול אינטרסים רבים ורחבים יותר, ובהם כאמור את שיקול ההלימה, את הרתעת היחיד, הרבים, ושיקולים נוספים.

עוד יאמר כי על פי רוב עסקינן במקרים כגון דא בנשים נעדרות עבר פלילי, אשר ניהלו אורח חיים נורמטיבי, לקחו אחריות על מעשיהן, ואשר שירות המבחן בא בהמלצה חיובית בעניין - בדרך כלל להשתתף במבחן ומאסר לריצוי בעבודות

שירות. אין בכך כדי להצדיק חריגה מהמתחם שנקבע.

בסופו של יום, כמפורט לעיל, הנאשמת, אשר תפקידה היה לגונן על פעוטות רכים ולשמור על ביטחונם, פגעה בהם באופן שלא ניתן להתייחס אליו כחד פעמי או ככזה שנבע מתוך מצוקה או כעס רגעיים. טרם גזירת הדין צפיתי בהתאם לעתירת הצדדים בדיסקים אשר תיעדו את שהתרחש בגן לא רק בעת ביצוע העבירות, ואין מנוס מקביעה כי לצד רגעים של טיפול מסור, ניכרים גם רגעים של טיפול אגרסיבי בילדים, אף אם טיפול זה אינו מהווה בחלק מהמקרים עבירה ואינו מפורט לפיכך בכתב האישום המתוקן.

במעשיה גרמה הנאשמת לנזק קונקרטי לצד קיומו של פוטנציאל משמעותי לנזק מתמשך, לימים ולילות ללא מנוחה להורי הילדים, ולהשפעות על הפעוטות אשר ניכרות גם כיום.

מעשי הנאשמת, כמפורט בכתב האישום המתוקן, אמנם לא הותירו צלקות פיזיות בגופם של הקטינים, אך נהיר מדברי האמהות ומתסקירי הנפגעים כי הקטינים ניזוקו, וכי טראומה חוזרת כפי שעברו עלולה להופיע לפתע, לפגוע בהתפתחותם התקינה ולהוביל לתסמינים רגשיים ונפשיים עתידיים. כפי שנלמד גם מניסיון החיים - לכל הפחות, חלק מהנפגעים יישאו בנפשם ואף בגופם את צלקות הטיפול אותו העניקה הנאשמת. מתסקירי נפגעי העבירה עולה לפיכך כי טרם ניתן לעמוד על השלכות מעשיה של הנאשמת על נפשם של הקטינים, באופן מלא.

הנאשמת פעלה כשהיא מנצלת את פערי הכוחות האדירים בינה לבין הפעוטות, את מעמדה, כוחה, תפקידה ואחריותה, ותוך הפרת האמון שבבסיס עבודתה.

כאמור, בשנים האחרונות עדים אנו לריבוי אירועי אלימות בגנים - בין אם משום שאלו הולכים ומתרבים ובין אם משום שאלו נחשפים כעת הודות לקיומן של מצלמות אבטחה. כך או כך, רכיב לחומרא קיים בעובדה כי חרף קיומן של מצלמות בגן, לא נרתעה הנאשמת מביצוע המעשים בהם הורשעה, נתון המחזק את המסקנה כי אין מנוס מהשתתפות ענישה ממשית ומרתיעה, בתקווה כי בענישה שכזו יהא כדי להרתיע הן את הנאשמת שבפניי, והן את ציבור המטפלות בגנים בכלל.

אף אם צודק ב"כ הנאשמת בטיעונו כי מן הראוי היה כי המטפלים בפעוטות יעברו הכשרה וסינון, אין הדבר פוטר את בית המשפט בכל מקרה המובא בפניו להגן על אותם חסרי ישע ולבכר את עיקרון ההלימה, כמצוות המחוקק. על ההורים המפקידים בידי צוותי הגנים את היקר להם מכל, לדעת כי אלו ישמרו ויגנו עליהם, אף אם תנאי העבודה קשים (ואיני קובעת כי כך היה במקרה זה). בהקשר זה אשוב ואציין את הדקות הארוכות בהן צפתה הנאשמת בטלפון הנייד שלה או אכלה, בעודה מנענעת את הטרמפולינות ובהן הילדים המכוסים. אין המדובר במי שחשה משימה למשימה אלא במי שנחה תוך הפגנת קהות חושים בעת שהפעוטות מכוסים - ללא פתח לנשימה.

במצב הדברים הנוכחי ונוכח ריבוי המקרים הנגלים לנגד עינינו, על בית המשפט לגזור את הדין תוך התחשבות כאמור באינטרס ההלימה, ומתוך שאיפה כי יהא בגזרי הדין, במסגרתם מושתים עונשי מאסר של ממש גם על נאשמות נעדרות עבר פלילי הנוטלות אחריות על מעשיהן, כדי לנסות ולהרתיע את העוסקות במלאכה רגישה זו מלפעול באלימות כלפי הקטינים חסרי הישע שבאחריותן.

בשים לב לכל האמור לעיל, אין מנוס מהשתת ענישה ממשית על הנאשמת, הגם שנוכח קבלת האחריות והנימוקים הנוספים לקולא - קרוב לרף התחתון של המתחם שנקבע.

אשר לעתירה להשתת קנס ופיצוי, איני מוצאת נוכח מכלול הנסיבות ומצוקתה הכלכלית הנטענת והצפויה של הנאשמת, להשית עליה קנס. נהיר כי יש להשית פיצוי, הגם שכל פיצוי אותו אפסוק לא יהא בו כדי לפצות את ההורים והפעוטות בגין סבלם.

בדומה למקובל בפסיקה, איני מוצאת מקום לאבחן לצורך השתת הפיצוי בין הנפגעים השונים, אף אם רמת הפגיעה בהם שונה.

אני תקווה כי הפעוטות ובני משפחותיהם ימצאו את הכוחות להתגבר על הטראומה שנגרמה להם בראשית חייהם, ויוכלו לה.

נוכח דברים אלו אני משיתה על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, ובלבד שלא תעבור עבירת אלימות כלפי קטינים.

ג. פיצוי בסך 5000 ₪ לכל קטין נפגע, באמצעות הוריו.

הפיצוי, בסכום כולל של 25,000 ₪, ישולם ב- 20 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.5.22 ובכל 1 לחודש שאחריו.

הנאשמת תתייצב לריצוי עונשה בבית המאסר "נווה תרצה" ביום 5.5.22 בשעה 8:00.

גזר הדין מותר בפרסום ללא פרסום כל פרט מזהה אודות נפגעי העבירה, והוא יועבר לשירות המבחן ולעורכות תסקירי נפגעי העבירה.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ח אדר ב' תשפ"ב, 21 מרץ 2022, במעמד הצדדים.